

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z wniosku S. N.  
przy uczestnictwie M. S.  
o zniesienie współwłasności,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 listopada 2022 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie  
z dnia 11 lutego 2021 r., sygn. akt II Ca 2301/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. ustala, że wnioskodawca i uczestnik ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.**

### UZASADNIENIE

S. N. wniósł o zniesienie współwłasności nieruchomości położonej w miejscowości B. (gmina [...]), stanowiącej działkę nr [...] o powierzchni 0,55 ha, poprzez przyznanie własności na swoją rzecz oraz o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz M. S. tytułem spłaty kwoty 10 000 zł.

Postanowieniem częściowym z 16 września 2020 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa-Nowej Huty stwierdził, że M. S. nabył z dniem 22 grudnia 2014 r. w drodze zasiedzenia udział wynoszący 3/4 części w prawie własności nieruchomości położonej w B., gm. [...] oznaczonej jako działka nr [...] o powierzchni 0,55 ha, obręb 0001, dla której Sąd Rejonowy dla Krakowa Podgórze w Krakowie prowadzi

księgę wieczystą [...], stając się tym samym właścicielem całości tej nieruchomości.

Postanowieniem z 11 lutego 2021 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zmienił ww. postanowienie w ten sposób, że wniosek M. S. o zasiedzenie oddalił.

Od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie skargę kasacyjną wywiódł uczestnik, zaskarżając je w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołał się na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywistą zasadność skargi (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.).

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, a zarazem doniosłe dla systemu prawa i nowe – w znaczeniu nierozwiązane dotąd w orzecznictwie. Powołanie się przez skarżącego na takie zagadnienie wymaga jego sformułowania oraz szczegółowego uzasadnienia (por. postanowienia SN z: 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07; 26 września 2005 r., II PK 98/05; 10 stycznia 2019 r., I UK 503/17; 10 maja 2019 r., I CSK 627/18; 30 listopada 2020 r., IV CSK 363/20). Istotne zagadnienie prawne musi mieć charakter rzeczywisty, generalny i abstrakcyjny (por. postanowienia SN z: 16 września 2002 r., I PKN 691/01; 11 września 2014 r., III SK 22/11). Nie może być jednocześnie zagadnieniem pozornym, którego wyjaśnienie nie ma żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (por. postanowienie SN z 26 września 2005 r., II PK 98/05).

Skarżący nie sformułował żadnego zagadnienia prawnego, które spełniałoby wymagania ukształtowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Ograniczył się jedynie do przedstawienia kwestii, których treść odpowiada podniesionym zarzutom kasacyjnym.

Wątpliwości skarżącego w zakresie nieprzeprowadzenia przez Sąd II instancji rozprawy, pomimo złożonego wniosku oraz brak zawiadomienia pełnomocnika o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne, nie znajdują

uzasadnienia wobec jednoznacznej treści art. 15zzs<sup>7</sup> ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 1842 ze zm.).

Za zagadnienie prawne nie można również uznać pytania skarżącego, czy sąd może wydać orzeczenie na podstawie dokumentów, których autentyczność bada prokuratura, a na podstawie których sąd stwierdził, że uczestnik w latach 1984- 2018 nie manifestował swojego posiadania działki. Skarżący nie wyjaśnił na czym polega precedensowy charakter przedstawionego zagadnienia, ograniczył się wyłącznie do przytoczenia okoliczności sprawy, co nie koresponduje z publicznoprawną funkcją skargi kasacyjnej.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący opart również na przesłance z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c.

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że w celu stwierdzenia oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga się wykazania sprzeczności zaskarżonego orzeczenia z przepisami prawa, których wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce, gdy zarzucane uchybienia dotyczą kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa, które są widoczne *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy (por. min.: postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20; 23 czerwca 2017 r., II CSK 41/17; 1 marca 2013 r., I CSK 491/12; 21 lutego 2008 r., II UK 307/07; 8 marca 2002 r., I PKN 341/01).

Skarżący w żaden sposób nie wykazał kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa, których wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości. Nie przytoczył bowiem żadnych argumentów świadczących o tym, że naruszenie prawa ma charakter oczywisty, w rozumieniu 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Nie przedstawienie przez skarżącego stosownej argumentacji w zakresie kwalifikowanego charakteru naruszenia przepisów prawa, zwalniało Sąd Najwyższy z dalszych rozważań w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania oraz na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. rozstrzygnął o kosztach postępowania kasacyjnego.

[as]